

BILTEN KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA

Foto: Renata Picej / Peca

V KKL-U VELJA NEGOVATI TRADICIJO

Klub Korošcev Ljubljana, ki letos praznuje že 16. letnico svojega obstoja, je prav gotovo eno najaktivnejših društev pri nas. Doslej je KKL spoštoval tradicijo organiziranja rednih mesečnih srečanj, poimenovanih "srečanja za okroglo mizo" (vsak prvi četrtek v mesecu), na katerih se nam predstavljajo, predavajo, pojejo, igrajo ali kako drugače nastopajo v svetu, v Sloveniji ali v ožji domovini (na Slovenskem in Avstrijskem Koroškem) uveljavljene Korošice in Korošci. Vsako leto smo drugo soboto v mesecu marcu organizirali Koroški večer s plesom in to v Hotelu Slon v Ljubljani, kjer se nas zbere okoli 200 plesa željnih Korošic, Korošcev in naših prijateljev iz domovine ter tujine, vsako pomlad organiziramo izlet po Sloveniji, vsako jesen pa potovanje v tujino, poleg tega imamo še planinske pohode, piknike, martinovanje, miklavževanje, božičevanje, pustovanje, valentinovanje, ogleda razstav in še bi lahko našteval.

Na lanski jesenski seji Upravnega odbora smo sklenili, da bomo spremenili kraj rednih mesečnih srečanj, zato smo že decembrsko srečanje organizirali v gostilni "Pri šestici" v centru Ljubljane. Tudi tradicionalni datum Koroškega večera s plesom smo pomaknili za teden naprej, češ da bo tretja sobota v mesecu marcu atraktivnejša za udeležence plesa, predvsem za tuje diplomate.

V KKL-u bomo v času gospodarske krize, recesije, zatona hitrega gospodarskega razvoja še bolj aktivni, saj se ne mislimo predati pesimizmu in apatiji. Lanskoletna priznanja "Kralja Matjaža" nas zavezujejo, da bomo tudi v prihodnosti polni idej, ki jih bomo udejanjali v okviru avanturistične sekcije našega kluba in v drugih oblikah našega delovanja.

Vesel in ponosen sem, da seže glas o našem delovanju v deveto vas, da se v klub včlanjuje vedno več Korošic in Korošcev, ki ne samo, da plačujejo članarino (saj je res minimalna, kajne: EUR 20.-), temveč kar tekmujejo, kdo se bo predstavil na naslednji okrogli mizi. To je vzpodbudno, zato ob takem članstvu ni pričakovati upada našega delovanja.

Vsem, ki ste prispevali k pestrosti klubskega delovanja, se najlepše zahvaljujem, še posebej vsem društvenim odbornikom. Prepričan sem, da se bomo v KKL-u še mnogo let imeli fajn.

Predsednik: Mag. Janko Arah
Ljubljana, dne 10.2.2009

Renata Picej

KAJ SMO DELALI V 2008

JANUAR POČITNICE

2. FEBRUAR PUSTOVANJE

Sekcija za avanturizem pri KKL je tokrat skočila v pustne maske in se lahkih nog pod deževni sobotni večer 2. februarja podala v pustno rajanje... Dobili smo se v stari gostilni v Sostrem, na končni postaji ljubljanskega mestnega avtobusa številka 13 – Pri Kovaču. V tradicije polni pravi oštariji, lastnik Anton Svetek, s pravim žarom in smislom za tradicionalne prireditve pripravlja zabave na kate-rih je vedno veselo. Tudi tokrat je bilo. Čakala

nas je živa glasba, okusen meni in velik sla-sten krof, pa z girlandami, baloni in drugimi pisanim okrasjem okrašen prostor, tako, da smo uživali kot se za pustni večer spodobi. Med nami so bili med drugimi pravi Indijan-ci, spogledljivi mušketirji, pa prodajalci gosi in celo Don Jose in Carmen sta si vzela čas in sestopila iz opernih desk Georga Bizeta... Skratka, kdor je bil z nami, je užival!

8. MAREC KOROŠKI PLES

Spet smo se srečali, klepetali, podelili prave koroške Oskarje tistim, ki so živ dokaz klub-skega življenja, izpeljali licitacijo slik in se za-vrteli ob glasbi. Statue Kralja Matjaža je izde-lal akademski kipar Andrej Grošelj, razloge za podelitev pa smo našli v naslednjih razlogih:

v organizaciji in vodenju kluba, zvestem do-kumentiranju kluba skozi čas, kreiranju tu-rističnih zgodb in avanturističnih doživetij znotraj kluba, posluhu za umetniško donaci-jo kluba ter zvestobi klubu iz naslova števil-a udeležb pri klubskih skupnih akcijah. Nagra-

jenci pa smo: mag. Janko Arah, Drago Vobovnik, Renata Picej, Vida Slivnik in Erna Virnik. Kulturni program so nam popestrili

gostje iz Avstrije: kvintet *Foltej Hartman* in gostje iz Prevalj: vokalni kvintet *Ajda*.

19. APRIL GRADOVI NA DOLENJSKEM IN POSAVJU

Obiskali smo kar nekaj gradov, začeli pa z Bogenšperkom, blizu Šmartna pri Litiji. Zgradba je med najlepše ohranjenimi gradovi v Sloveniji, predvsem pa znana po tem, da je grad nekoč pripadal kranjskemu polihistorju in zaljubljenca v našo deželo – Janezu Vajkardu Valvasorju. Večina njegovih znanstvenih del je nastala prav tukaj, danes pa se grad ponaša z različnimi muzejskimi zbirkami, grajsko

knjižnico in kapelo ter viteško sobo. Potem je prišla na vrsto Sevnica in tamkajšnji grad s šolskim in gasilskim muzejem, lutrovsko kletjo in galerijo različnih umetnikov. Po kosilu v hotelu Ajdovec smo pot nadaljevali proti naslednjemu gradu – baročnemu lepotcu, gradu Brežice, dominantni stavbi nad Savo. Dan smo zaključili s pečenimi piškami v, zdaj že naši tradicionalni dolenski postojanki, gostilni Pugelj.

8. MAJ ODKLOP – PIKNIK V MOSTECU

Tokrat smo se podali na piknik v Mostec in v objemu zelenja uživali ob hrani, pijači, glasbi in druženju. Z nami je bil koroški glasbenik Rajko Stropnik. Znan je po tem, da njegove pesmi velikokrat opevajo življenje koroških Slovencev z obeh strani meje, tako na primer "Ko gledam Karavanke" iz leta 1976, kjer je nakazana vizija Evrope brez meja, ki je danes že realnost. Mnoge njegove pesmi opevajo koroške običaje, zato so tudi zapete v narečju, tako podjunske kot tudi narečju, ki se govori v Mežiški dolini. Kot

avtor skladb in nekaterih besedil je kar enajstkrat sodeloval na mariborskem festivalu Pop evka vesele jeseni, kjer je tudi trikrat požel nagrade. Nazadnje leta 2007 za popevko Naš atej. Nekatere od njegovih popevk so postale prave uspešnice, zlasti popevka Anzej, popevka Moj dom, Jarmak in druge. Rajko Stropnik je še vedno zelo aktiven glasbenik, zadnjih 15 let nastopa v "Duo Evergreen", po Slovenije, Avstriji in Nemčiji. V četrtek 8. maja pa bo Rajko Stropnik z nami v Mostecu.

5. JUNIJ

SPOMINSKA SLIKARSKA RAZSTAVA JOŽETA TISNIKARJA

Deževen prvi četrtek v mesecu juniju mi je nakazoval željo, da v družbi prijateljic in znank obiščem razstavo slik umetnika Tisnikarja, samouka, ki se je slikarsko izoblikoval tudi pod mentorstvom Karla Pečka. Spominska razstava ob 10-letnici njegove smrti je bila v galeriji podjetnika Alojza Ovsenika v Kranju, na Jezerski cesti 108. Gospod Ovsenik je med drugim velik zbiratelj in ljubitelj umetnosti in umetniških del različnih avtorjev. Po dolgih letih zbiranja pa je odprl zasebno galerijo in v njej posebno mesto določil Tisnikarjevim slikam.

Po zamudnem predhodnem dogovarjanju s klubskimi kolegicami, kako bomo potovale in se potem spet vračale, je naša iznajdljiva članica, Erika Komše Lesjak, našla pravo rešitev in nas pravočasno pripeljala na kraj dogajanja. Za to sem ji zelo hvaležna! Ker sem slikarja Jožeta Tisnikarja, kot izjemnega človeka, imela priliko поблиže spoznati v času opravljanja svojega počitniškega dela v slovenjegraški bolnišnici, sem ob tej priložnosti želela z ogledom njegovih umetniških del spoštljivo obuditi spomin nanj.

V lepo urejenih prostorih omenjene galerije se nas je zbrala le peščica obiskovalcev,

a smo z velikim zanimanjem prisluhnili odlični strokovni razlagi, ki jo je podal Niko Kolar, sicer slikarjev osebni prijatelj. Gostitelj in galerist ter ljubitelj avtorjevih umetnij, ki smo mu posvetili večer, Alojz Ovsenik, pa je še dodatno polepšal spomine na Tisnikarja.

Iz bogate zbirke avtorjevih skrivnostnih in čarobnih umetniških del lahko vsak obiskovalec zasluti in spozna doživljanja, ki spremljajo prihod neizbežne minljivosti človeškega življenja. Tisnikarjeve slike zlasti izražajo smrt in reakcijo ljudi nanjo, občutja človeške nemoči ter spoznanje, kako tanka je meja med življenjem in smrtjo. Avtor je več kot 100-krat samostojno in skupinsko razstavil svoja dela ter doma in v tujini požel veliko zanimanje. Slikar samouk, ki je dolgo opravljal delo v secirnici, je postal cenjen med ljudmi, izobraženimi slikarji in kritiki. Najbolj poznan po upodobitvi svojih krokarjev in temaćnih podobah mrtvih in pogrebcev je prejel nagrado Prešernovega sklada ter posebno Bernekerjevo nagrado in plaketo.

Obiskovalci razstave smo ob koncu pogledali tudi druga umetniška dela (slikovit je prikaz štirih letnih časov na steni terase galerije) avtorja Marijana Tršarja. Po klepetu in

prijetnem druženju z organizatorji, sponzorji in lastnikom galerije, smo odšli. Spremljali so nas prijetni vtisi in spoštljivo spoznanje, da so bili in bodo, med nami ljudje, ki v svojem življenju zmorejo veliko in več.

Zapis o junijskem srečanju je pripravila Erna Virnik.

KAJ SMO DELALI V 2008

JULIJ, AVGUST POČITNICE

4. SEPTEMBER

OBIŠČE NAS ŽENSKI PEVSKI ZBOR KARANTANIJA IZ PREVALJ

Poletje je hitro zletelo mimo nas in kot kaže smo že kar nestrpno čakali naše prvo "jesensko" srečanje". V City Hotel nas je nakapljalo čez trideset članov, z nami pa sta bila celo dva gosta iz Norveške, ki sta na pevski koncert pospremila svojega prijatelja, slovenskega poslovnega partnerja, sicer člana kluba. Prišli so tudi takšni člani, ki jih sicer vidimo bolj redko in teh se vedno razveselimo še posebej. In predvsem – prišle so pevke koroškega zborra Karantanija.

Večer smo namenili pesmi in posvetili veselj, porojenem iz bogate skrinje naše

kulturne dediščine. Gostje, ki so skupaj že šestnajst let, so navdušile bolj kot smo pričakovali iz najave dogodka samega. Že res, da je v vabilu na večer pisalo, da bomo slišali ljudske pesmi in njihove priredbe, pa umetne pesmi domačih in tujih skladateljev ter nekaj zborovskih priredb zabavne glasbe, vendar smo doživeli mnogo več kot to.

Veselje, pesem in ljudje, pripravljeni na užitek, so zaznamovali septembrsko srečanje, ki se ga bodo mnogi še dolgo spominjali po večnih pesmih, kot sta predvsem Kje so tiste stezice in Dan ljubezni!

2. OKTOBER

JANEZ ŠKRUBEJ; SLOVENCİ V BOJU ZA SVETOVNO INFORMACIJSKO TEHNOLOGIJO

Kar je res, je res! Tudi sanjalo se nam ni, kaj bomo slišali na našem tokratnem srečanju. Predavanje, ki nam ga je pripravil Janez Škrubej, izjemni elektrotehniški strokovnjak svetovne razsežnosti, sicer pa prvi vodja predstavništva Digital Equipment Corporation – DEC za Jugoslavijo in eden od ustanoviteljev in direktor Delte, pa generalni direktor Iskre Delte in predvsem avtor knjige "Hladna vojna in bitka za informacijsko tehnologijo", je pred nas postavljala imena oseb, s katerimi se je srečal v svoji karieri, da smo nejeverno zmajevali z glavo in pripovedoval stave, da nam je zastajal dih! Njegova pripoved je sledila knjigi, katere okvir je postavljen v čas hladne vojne med Vzhodom in Zahodom. Vsebina knjige pa je zapis človeka, ki je v živo doživljal vzpon in razcvet informacijske tehnologije in interneta kot ključna proizvoda hladne vojne v osemdesetih letih preteklega stoletja.

Avtor razkriva nakane in zarote podjetniškega državnega in družbenega sistema tistega časa. Govori o razvoju Iskra Delte, ki je s svojimi inženirji soustvarjala svetovno zgodovino razvoja informacijske tehnologije (IT). Pove za "Kitajski projekt", ki

ni nič drugega kot uspešna izvedba IT projektov za kitajske državne organe. Seveda v času, ko je divjala zagrizena hladna vojna za prevlado v svetu, v katerem je obvladovanje IT pomenilo tisto prednost, na kateri so ZDA gradile svojo dolgoročno strategijo na vojaškem in gospodarskem področju, SZ pa je to prednost spregledala. Gre za tisti trenutek, v katerem so ZDA nadzorovale in preprečevale izvoz visokih tehnologij v druge države in še posebej na Kitajsko in v SZ, slovensko podjetje pa je prav iz tega dejstva napletlo svojo izjemno priložnost.

ZDA seveda niso predvidevale, da bi se poleg njihovih tehnoloških podjetij iz Silicijeve doline zmogle razviti še kakšne druge, še najmanj pa v kakšnem komunističnem svetu. Tako se je zgodilo – kar se je ob bistrh in ambicioznih slovenskih inženirjih samo moralo zgoditi. Razvil se je Deltin računalnik in kot najboljša promocija zanj se je našla najboljša prilika – Titov rojstni dan. Inženirji, po večini vsi še mladinci, so mu – nesporno največji avtoriteti v državi, podarili prvi v Jugoslaviji narejen računalnik. To je bila novost, saj so do tega trenutka vsi računalniki prihajali iz ZDA.

Potem je razvoj Iskre Delte in njenega računalnika šel svojo strmo pot navzgor. Skrbeli so za kadre, v Novi Gorici v propadlem hotelu Argonavti naredili učni center, širili proizvodne prostore, se uspešno bojevali z domačo politiko in konkurenco ter – na specializiranih sejnih v Ljubljani in Zagrebu predstavljali svoje proizvode in storitve, predvsem pa najnovejše dosežke na področju povezovanja računalnikov v omrežje. Obiskovalci teh sejmov so tako imeli priložnost videti kompletni program, ki ga tudi ameriška podjetja – zaradi omejitvene politike ameriške vlade pri izvozu najnovejših tehnologij, ni imela.

Prikazane sposobnosti Iskre Delte so povzročile zanimanje tudi pri predstavnikih največjih držav, ki niso bile v zvezi NATO, predvsem SZ, Kitajske in Indije. Počasi so reagirale

tudi ustrezne službe jugoslovanske vlade in vrgle oko na hitro rastočo in zelo uspešno in priznano slovensko podjetje ter se zelo kmalu vključile tudi v igro tujih obveščevalnih služb. In v tem uspehu so odgovori – zakaj predsednika vlad dveh največjih držav Kitajske in Indije ob svojih obiskih v Jugoslaviji želita še obisk v Iskri Delti. Zakaj Iskra Delta postavi na noge eno do tedaj največjih računalniških omrežij na svetu, omrežje za kitajsko policijo. Zakaj inženirji Iskre Delte padejo v nadzor obveščevalnih služb, in še in še...!

Eno najbolj zanimivih srečanj našega kluba se je končalo dolgo zatem, ko je naš gost že odšel. Kot je povedal sam – zaradi tega, ker ga je strah nočnih sprehodov medvedov po Kureščku, kjer je doma...

KAJ SMO DELALI V 2008

9. – 12. OKTOBER

JESENSKI IZLET; KAKO SE JE CICERO MUZAL OKOLI OTOKOV IN KAKO SMO VZDIHOVALI: O HVAR, VIS, BRAČ...!

Letošnji september zagotovo ni bil vzorčni mesec, ki prinaša lepoto zrelega poletja. Ni nas razvajal s toplimi dnevi in še manj s pisano paleto zgodnjejesenskih barv. Bil je k'r neki..., zato ni čudno, da je precej članov tik pred zdajci odpovedalo izlet (pa čeprav so se na izlet prijavi prvi!) - seveda ne upoštevaje,

kaj to zame kot organizatorja, ki vsak izlet začne s kalkulacijo in predvidenimi osebami, pomeni. Tudi določene dame, ki niso vedele s kakšno modo na ladjo in na pot med dalmatinske otoke, so raje odpovedale prisotnost in "prehlajeno" počakale doma. Drugi smo šli. Pripadniki kluba, naši prijatelji in celo

tri dame iz Celja, ki so slišale za nas ter so ob koncu izleta zaprosile za status Podsekcije Celje. Seveda smo jim ga podelili.

Nekje med šepetanjem valov okoli Citera, daleč od kontinenta, in pod bleščečo luno, ki je zlivala na otoke in na nas svoje rumene žarke, smo v naše vrste sprejeli kar pet novih članov sekcije. Ceremonijo je vodila naša čudovita prijateljica Joža. Spesnila je takšna vprašanja novim članom in vodila ritual inavguracije tako spretno, da je bil večer poln užitkov za vse. Celo za kapitana trideset metrov dolge barke, Damira Ercegovića, ki se je ob koncu zahvalil, da smo mu z našo prisotnostjo in načinom življenja svojega avanturizma podarili štiri nepozabne dneve. Považili smo ga na naš marčevski ples in obljubil je, da pride.

Ko smo se čez štiri dni vrnili in med tem doživeli Dalmacijo v zlatem soncu, modrem morju in rdeči barvi prijateljstva, veselja in sreče, nas je Ljubljana v zgodnjem ponedeljkovem jutru sprejela vsa v rumenem listju; kot, da je v teh nekaj urah, ki smo jih mi preživeli ob izjemnih dalmatinskih užitkih, utonila v jesen.

Mi smo se vrnili s poletjem v srcu in izjemnimi doživljaji, ki se pretvarjajo v pesem o lepoti življenja, stkani iz dobre volje vsakega udeleženca in njegove pripravljenosti, da se

odpre in spusti vase lepoto narave, barvite trenutke in toplino druženja. In potem je bila tukaj pesem, ki se je porajala spontano, rojena iz potrebe, da občutenje trenutkov podčrta na povsem samosvoji način.

Ja, izlet je zelo dobro uspel. Kljub mnogim, ki so, prijavljeni, ostali doma. Kljub temu, da je kapetan Damir, še v ponedeljek, preden smo v četrtek odpluli, dobival sive lase ob pogledu na vremensko prognoistično karto in kljub temu, da je že od vsega začetka, ko sem naročila ladjo in je bil na hrvaškem mesec svibanj, pri nas pa mesec maj, mislil, da sem "nora", ker za deseti mesec planiram Biševo in modro špiljo...

Vse, kar je bilo načrtovano, smo videli in doživeli! Še več; ugotovili smo, da nam je stal ob poti ter nas blagoslovljal s svojimi darili cel božji zbor, od boga vetra, morja, sonca, lune, vina..., do židane volje in navigacije.

ŠIBENIK, PRIMOŠTEN, TROGIR

Prvi postanek na našem potovanju je bil Šibenik, najstarejše hrvaško mesto na Jadranu. Potem smo obiskali čudoviti polotok, ki se danes imenuje Primošten, v srednjem veku znan po imenu Primorje in kasneje Bosiljine. Primoštenski predniki so bile namreč bogomilske družine, ki so pred Turki pribežale najprej v Šibenik, potem pa s pomočjo šibeniških

zemljiških gospodov in plemičev našle svoj dom 10 navtičnih milj južneje od Šibenika. V Trogirju, ki ga je UNESCO leta 1997 uvrstil na seznam svetovne spomeniške dediščine, nas je poleg drugega prevzela zgodba o Kairosu – po grški mitologiji je Kairos bog srečnega trenutka. Prikazan je kot lik lepega mladeniča s krili na stopalih. Uloviti pa ga moraš tisti hip, ko se pojavi, in ga zgrabiti za čop, ko ti leti nasproti. To prinaša srečo, sicer pa je vsega konec, če švigne mimo...

CICERO

Odpluli smo popoldne, ko je sonce oranžno sijalo na pročelja trogirskih hiš ob Obali bana Berislavića. Levo od nas ladjedelnica, desno Kula Kamerlenga in za njo Kula sv. Marka. Potem Splitski kanal in za njim Šolta, Brač in Hvar. Pakleni otoci in mesto Hvar so počivali v mraku in "meseč" je nizko visel nad strehami impozantnega hvarskega trga, ko smo se pripeli na niz že pred nami zasidranih bark. V mestu je prav v teh dneh odvijala po dalmatinskih otokih. Večer je bil po dalmatinsko mil in dišeč po morju. Nekateri smo pred katedralo tik pod polnoč prisledli v družbo moškega pevskega zbora, ki je imel pred tem koncert v cerkvi. Poslušali smo in uživali ter potem še sami prepevali in se vrnili na ladjo ob dveh

zjutraj. Polni neke čudovite lepote, ki ti jo da samo lepota odprtega in za srečo malenkosti dovzetnega srca...

Z novim jutrom je prišlo novo doživetje, imenovano Biševo. Damir pove, da še nikoli ni tako mirno in elegantno pristal na Biševu, in to skozi vso svojo kapetansko ero. Tukaj mi je zaupal, da ni verjel, da nam bo ta del programa, tako pozno – oktobra, uspel. Sama v to nisem dvomila! In res je bilo morje podobno "maslinovemu ulju" in ostalo takšno ves čas, ko smo se v dveh skupinah prekrčevali na manjši čoln in z njim zapluli v sveti prostor Modre špilje. Sončni žarki so bili igrive volje in nam poslali ves svoj žar, iz katerega je morje načaralo potrebno modrino, da se je v nezemski lepoti odslikavala po stenah čarobne špilje... Naš Danilo je bil nad lepoto narave tako navdušen, da se je sklonil k njej in ob tem izgubil očala. Dragocenost je z njegovega nosu odplavala k ribam v globino in morda naslednji morski pes, ki bo strašil in grizel okoli Visa, priplava na površje z Ray Benovim okrasom na glavi!

Potem je bilo na vrsti prvo kopanje. V uvali Parja, tik pred krajem Vis na Visu, tam, kjer je v bližini tunel za skrivanje bojnih ladij in kjer je počivala pozna toplota poletja, smo se predali bogu morja, njegovemu asistentu bogu valov in zaprosili Njorda (skandinavski

bog navigacije, plovbe in vetrov), da ostane z nami še naprej.

Vis je vsak izmed nas doživel po svoje. Marjana, Evita, Barbara in jaz pa tudi. Najele smo rumeni rent'a car in se spustile v avanturo – skrivnost Visa. Pred tem smo popile s seboj prineseno penino, potem pa se namestile v ognjeno kočijo in zaplule v šarmantno okolje otoka, ki ga je tega dne oblivalo rumeno sonce, škržati pa so muzicirali s takšno vneto, da smo na cesti nad Visom samo stale in strmele. Vsaka beseda je bila odveč!

Nadaljevale smo naslednji dan, ko smo zavzele Komizo, Podhumlje, Podšpilje, si ogledale Titovo špiljo in iz visokih otoških slemen požirale lepoto Marine Zemlje, čunkovice, Stončice, pa Križa in drugih krajev.

Ko smo zapluli proti Braču so bili z nami galebi. Na zgornji palubi je Marjana prikazovala vaje za dobro počutje, Božena je pripovedovala skrivnosti o zdravilni vodi, Štefan pa, ta čudovito enkratni človek, ki – bog ne daj, da bi kadarkoli v prihodnosti manjkal na naših avanturah, je zabaval vse in se v naš spomin zapisal kot veliko zlato sidro poosebljene ljubeznivosti, odkritosrčnosti in ljubezni do lepote življenja.

Milna na Braču je bil naš zadnji letošnji "port". V vsej svoji otoški očarljivosti nas je sprejela in ponudila ves šarm Mediterana.

Na poti proti Trogirju smo v zaledju Čiova še enkrat spustili lestev na Ciceru ter se potopili v Jadran. Morje je bilo sveže, a mamljivo.

Sledil je pristanek v Trogirju, sprehod po mestu in že je prišla po nas posadka drugega avtobusa, s katerim smo se odpravili proti domu. Po razgledni cesti, tako, da so pod nami ležali Trogir, pa Kašteli in oddaljeni Split, smo mimo Prapatnice in Vrpolja, po notranjosti prišli do Šibenika in za mostom čez fjord do narodnega parka Krka, zavili v Zaton – da pogledamo, od kod so Bernardini prijatelji in kako izgleda vasica, kamor naša zavzeta članica vsako leto znova in znova odhaja po morske užitke.

In za konec našega izleta smo za posebni užitek zavili proti Stankovcem, Banjevcem in potem sredi krša krenili proti verižici hribov, v zaledju Vranskega jezera. Tam nas je čakalo posebno doživetje – vidikovac Kamenjak, "Park narave Vransko jezero". To sveto mesto čudovitega pogleda na plato med Zadrom in Šibenikom, ves arhipelag otočkov pred njima, Vransko jezero in krono vsega – Kornate, ožarjene s pozno popoldanskim soncem, je odprto od letos, zato ne preseneča dejstvo, da ga ni poznal nihče razen mene. Lepota je bila osupljiva, višek izleta popoln.

DANILO IN ROJSTNI DAN

Domov smo se vračali pod pogorjem Velebita in opazovali, kako Pag in krasna razgledišča na Jadran osvetljuje rumeno in potem oranžno, pa rdeče zahajajoče sonce. Vzdušje v avtobusu je bilo veselo, zadovoljno in radostno. Vsak izmed nas je zibal svoje spomine in užival ob glasbi, ki nas je spremljala na poti. In potem je nenadoma pred mikrofon stopil naš Danilo in pojasnil, da ima naslednji dan rojstni dan, ter da nas zato vse skupaj vabi na kozarček. Ko smo se tik pred Reko ustavili v gostilni Katarina, nihče od nas ni vedel, da

nas čaka prava pogostitev in pravi žur. Danilo ni le postregel vina za "vse najboljše", temveč je naročil pršut, paški sir, olive, lignje na žaru in palačinke... Za vseh šestindvajset avanturistov. In potem smo zapeli in prepevali za Danila in za nas, ki smo se tako imenitno našli na nepozabnem izletu Kluba Korošcev Ljubljana, Sekcija avanturistov. Z novo - celjsko podsekcijo vred. Nihče ni pomislil, da bo prihod v Ljubljano pozen (ali zgođen), naša Mežičana in tri Celjanke so pot naprej iz Ljubljane in naslednji dan v službi vzeli v zakup in uživali!

KAJ SMO DELALI V 2008

8. NOVEMBER

PODPOHORSKO MARTINOVANJE

Tokrat smo se podali proti Pohorju in v zavetju njegovih zelenih barv iskali zlate užitke, imenovane "zlati prah martinovih stopinj, zlate kaplice mladega vina in zlati toni glasbe"! Začelo se je ob desetih dopoldne, ko smo se na Kongresnem trgu zložili na avtobus in odpeljali po stari cesti proti vzhodu. Vmes smo pobrali še nekaj udeležencev in med njimi tudi našo avanturistično podsekcijo iz Celja. Odkar smo se pred mesecem dni vrnili s križarjenja z ladjo Cicero, imamo v Celju zelo zagreto podsekcijo, Sekcije avanturistov pri Klubu

Korošcev Ljubljana.

In potem se je zgodilo, da nas je na prvi postojanki – na Šmartnem na Pohorju, vzela v svojo oblast megla. Ne vem, če je bila krivda za to v številnih grešnikih na avtobusu, ki se v znameniti cerkvi niso prijavili k spovedi ali so naravne sile po svojem ustaljenem urniku preverjale stanje pripravljenosti – megla nas je držala v šahu in nam ni privoščila nobenega prešernega razgleda s slemenško položene vasi, niti kasneje, iz prečudovitih pohorskih ramen...

MARTINOVA STOPINJA

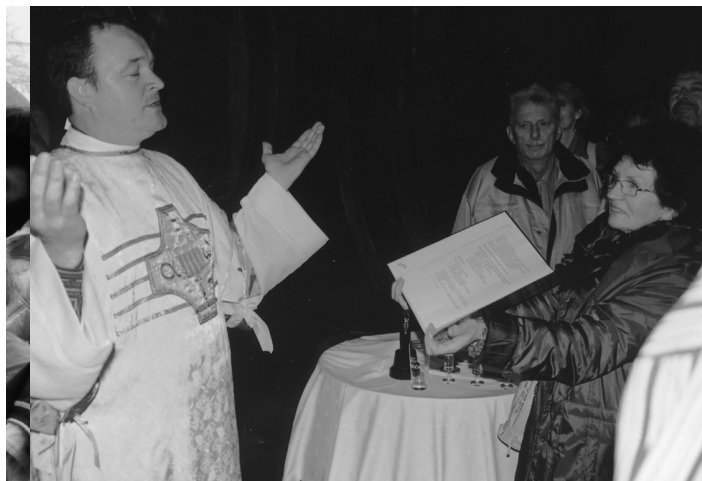
Pred cerkvijo sv. Martina v Šmartnem na Pohorju nas je sprejel župnik in dekan Jože Brezovnik ter nas popeljal po stopinjah skrivnosti, povezanih s patronom njegove cerkve. V njej so leta 2008, pri obnovi, odkrili neprecenljiv zaklad – freske, primerljive z največjimi kulturnimi spomeniki Slovenije (npr. Hrastovlje, kjer smo bili ob lanskem martinovanju). Cerkev iz 13. st. je tako postala najpomembnejši spomenik romanike na Slovenskem. Ženske smo si posebej natančno ogledale tisti del cerkve, kjer je naslikanih 32 svetnic na rebrih cerkvenega oboka, ki skupaj s sklepnikom sestavljajo magično številko - 33 Kristusovih let! Lani so tukaj odkrili tretjo Martinovo stopinjo v Sloveniji, kar pomeni, tretjo slovensko cerkev, imenovano po svetniku Martinu (znanem po tem, da je presekjal svoj plašč na pol in z eno polovico ogrnil berača, z drugo pa sebe), ki pa so vse na veržici turistično-romarske poti med Szombathelyjem v Panoniji (današnja Madžarska), kjer se je Martin rodil, in Italijo, kamor se je njegova družina preselila. Stopinjo, vzdano v steno cerkve, smo si seveda ogledali in poprosili, da bi bilo tudi naših stopinj, pod tiaro Kluba Korošcev Ljubljane, še veliko, veliko!

ČEBELARSTVO STREHAR, ZG. PREBUKOVJE

Ali veste, kako diši sveži, še topel pohorski kruh? Ne, saj ne morete! In kakšen okus ima podpohorska zaseka? In kakšna je simfonija obeh? Božanska! To nas je čakalo ob prihodu na dom enega najboljših med ljubiteljskimi čebelarji v Sloveniji. Topli kruh in zaseka, česen in čebula, sol in poper, pa tepkovec, so bili uvod v izjemno zanimivo predavanje. Izvedeli smo vse od kontrolirane pridelave medu do dopustne količine uživanja medu pri sladkornih bolnikih. Degustirali smo med in pijače iz medu, nakupili medenih zdravil za dušo in telo ter se skupaj z meglo spustili še nižje po Pohorju, kjer so nas, kljub megli in rosenju, že na cesti pričakali prijazni ljudje, naši naslednji gostitelji. Modest in njegova mama, pa še mlada harmonikašica...

ZELIŠČNI VRT, SPODNJE PREBUKOVJE

Modest Mataln je z dušo in srcem predan svojemu opravilu – pokazati ljudem, kako se lahko nekje daleč od velikih cest in z malo denarja naredi ena velika reč, zanimiva za obiskovalce, turiste in domačine. Turistično društvo Jelka je bilo lep okvir, da je pod njegovim okriljem nastal zanimiv zeliščni vrt v obliki sonca, viden že iz ceste proti Šmartnu in naprej po Pohorju, komaj štiri kilometre iz doline. Dvanajst gred simbolizira mesece

v letu, lipa v sredini pa simbol slovenstva. Imajo okoli sto različnih vrst in sort, s podarkom na avtohtonih vrstah Pohorja in nekatere manj znane zdravilne rastline. In imajo celo rožni koren, na kar so še posebej ponosni. Pričakali so nas z zvoki harmonike, pogostili z odličnim čajem in doma spečenimi dobrotami ter nas ogrnjene s toplo besedo in opremljene z novimi znanji spustili naprej – v grajski objem.

GRAD SLOVENSKA BISTRICA

Seveda smo ob vsem, kar smo doživljali, počasi nabirali zamudo v času in zato se je vodič v gradu Slovenska Bistrica precej načakal, preden nas je popeljal po sobanah, pokazal film o kraju in predvsem mimo zbirke molitvenikov, pripeljal v najbolj prestižno grajsko dvorano – viteško dvorano z znamenitimi freskami, delo Attemsovega dvornega freskanta Flurerja, nastale v letih 1717 – 1721. Grad se sicer ponaša s številnimi zbirkami kot so: lutke v značilnih nošah sveta, mineralov in fosilov, kamnin Pohorja, petrolejk, molitvenikov, vin bistriških pridelovalcev in drugimi.

KLET BISTRICA IN GOSTILNA EMAUS

In tukaj se je imelo zgoditi to, zaradi česar smo sploh odrinili na pot – martinovanje. Naša gostiteljica je bila Darja Bovha, direk-

torica in enologinja Kleti Slovenska Bistrica, ki nas je skozi svojo klet popeljala v velikem slogu in v njej lastnem stilu pripovedovala o vinu, kot največji dragocenosti. Bistriška klet, ki je v polni funkciji kljub svojim trem stoletjem, je ena najlepših obokanih vinskih klet v Sloveniji. Gre za pravo klasično vinsko klet z zelo lepo ohranjeno leseno posodo. V kleti je 39 velikih hrastovih sodov različnih velikosti in največji ima kar 11.690 litrov, medtem ko ima najstarejši sod, ki ga še vedno uporabljajo, 150 let. Spoznali smo njihova odlična vina in se srečali z mašnim, Slomškovim in celo kardinalskim vinom. Slednje je izjemno, edinstveno in plemenito vino. Grozdje zanj je bilo odbrano na prestižnih legah vinogradov Nadškofije Maribor, katere korenine segajo še v čas blaženega škofa Antona Martina Slomška. Vinum Cardinalium je lahko poleg njihove izjemne, polsuhe Angelske penine (shranjeno v modro steklenico), lepo darilo, zato so mnogi med nami izkoristili priložnost in se opremili za Miklavža, božič, silvestrovo ali kar tako.

MARTINOVANJE

Ja, martinovanje samo pa je bila zgodba, napeletena iz prihoda župnika, mladega Moštega in starega Moštega ter policaja, ki ga je pripeljal in odpeljal... Zabavali smo se in smejali,

tam v kleti med lesenimi sodi. Občudovali njihova pročelja z biblijskimi in posvetnimi zgodbami ter doživeli enkratno božjo in vinarjevo milost – okušanje vina naravnost iz teh velikanskih krasotcev. Odpirali smo pipice na sodih, poslušali, kako šumi vino, ko se igraje steka v naše kupice, zapeli En hribček bom kupil, pa še katero drugo pesem in se potem predstavili v sosednjo zgradbo – na kulinarični del, pripravljen v Emausu. Čakali so nas Martinova pojedina z vinom in zabava z Ansamblom bratov Jamnik, ki so igrali in peli tako, kot da igrajo naravnost za Dioniza in Bakhusa skupaj. Odlično! Ne, da veljajo za najboljše naslednike Avsenikov, oni so Ja-

mniki! Veliki Jamniki!

“Blo je t’k fajn, da bi blo škoda plesat, ko so t’k fajn špilali, pa peli!” To so besede enega izmed nas, ampak, da v tem sklepu ni bil osamljen, dokazuje tudi dejstvo, da je naš predsednik Janko, sicer plesal in vrtel svojo Metko, vendar je potem sedel in skoncentrirano in odprtih ušes in oči – poslušal in užival. Evita pa je rekla: “Jaz bi jih šla poslušat na koncert! Treba bi jih bilo povabiti v Ljubljano!”

Jamniki, sami mladi fantje in dve izjemni pevki, obe glasbeno izobraženi, so fajn! In fajn je bilo tudi nam, na martinovanju 2008!

4. DECEMBER DECEMBER V ŠESTICI

Tokrat smo našemu rednemu mesečnemu srečanju poiskali nov domicil in se odpravili proti znameniti ljubljanski gostilni Šestica. Čakalo nas je druženje iz naslova veselega decembra, zato smo za prijazen okvir prednovoletne zgodbe medse povabili našo članico Jerco Mrzel, gledališko igralko in pevko iz Šmiklavža v Mislinjski dolini. Jerca, ki prisega na Prežihovega Voranca, slovenske literate in slovensko besedo, je vedno zelo lepo poslušati. Njeni nastopi nikoli niso zgolj

igralski performanci, temveč tudi bolj ali manj velike učne ure življenja.

Kot je pokazal večer, pa ji Akademija za gledališče, radio, film in televizijo, ni izbrusila zgolj prirojenega talenta za obvladovanje prostora, časa in tišine, temveč ji je izklesala tudi veliko mero tolerance do ljudi, ki o kulturnem obnašanju vedo manj kot zadnji sibirski kmet – kot se je pokazalo za družbo znanega, po kulturi slovečega slovenskega človeka in njegove damske družbe v sose-

dnjem prostoru lokala, ki je hram kulturne gostilniške tradicije in kamor so skozi čas zahajali veliki in znameniti Slovenci.

Večer v Šestici je izzvenel v prijetnem druženju ob pesmi, klepetu s prijatelji ter načrtih za leto, ki se napoveduje. Če bo res težje od letošnjega, zoprno in naporno, bo KKL še vedno tukaj in še vedno in toliko bolj, ena izmed dobrih alternativ, kjer bodo člani

kluba v prijetnem druženju izvedeli kaj novega ter se poveselili, Sekcija avanturistov pa bo z dobrimi izleti vabila v bolj ali manj oddaljene kraje in popotovanja kot vedno, zavila v avanturo vsakdanu utrganega časa.

avtorica fotografij: Renata Picej

avtor fotografij pri izletu na Dolenjsko: Leon Bevc

KAJ SMO DELALI V 2008

Renata Picej

PRIZNANJE KRALJA MATJAŽA

Ob 15. obletnici kluba smo najbolj prizadevnim članom podelili posebna priznanja in jih poimenovali po kralju Matjažu

Utemeljitelj:

MAG. JANKO ARAH

Predsednik KKL, mag. Janko Arah, je s klubom povezan tako intenzivno, kot je povezan s svojo mladostjo, ki jo je preživel na Koroškem. Koroška je del njegovega življenja, klub pa vzvod, preko katerega lahko od daleč – iz Ljubljane vedno znova deluje v korist svoje rojstne dežele. Koroški način dela, pri-dnosti, prizadevanja in odpovedovanja ga je tako prevzel, da ga prav zaradi teh lastnosti prijatelji in poslovni partnerji danes še posebej cenijo. Človek, ki zase pravi, da ne pozna genov navadnega Slovenca, temveč priznava samo koroške gene, je danes prvi človek KKL, ki združuje toliko ljudi, Korošcev in prijateljev Korošcev, da bi nam članstvo zavidali vsi, ki so kjerkoli združeni v ime skupine ali dejavnosti. Ponosen na plemenitost svojih genov upravlja naš klub in mu nadeva krila za danes tako redki privilegij novodobne družbe: druženje ljudi in skupna radostna doživetja.

Priznanje KRALJA MATJAŽA dobi za: predanost Koroški in koroškemu načinu življenja in za odlično organizacijo in vodenje Kluba Korošcev Ljubljana.

DRAGO VOBONNIK

Univ. dipl. filozof in slavist, rojen Pohorč, ponosen nase in na svojo rodno grudo Ribnice, je sprejel Koroško za svojo "zibel", iz katere je po "guštanski samorastniški gimnaziji" poletel v svet in živel po različnih krajih Slovenije z nenehno navezavo na ožjo domovino. Zvestobo Koroški je nosil v sebi in jo izpričeval sprva v madinskih delovnih brigadah na Ravnah in vodenju mladinske organizacije na šoli, v glasilu Nova brazda in mnogih drugih dejavnostih, pa v Klubu koroških študentov – akademikov s svojim slovitim oktetom, mešanim pevskim zborom, folklorno skupino, filmsko sekcijo... Bil je dejaven v skupini Pavla Žavcerja – Tomaža, ki je že pred osamosvojitvijo Slovenije gojila vsestranske stike s takrat ponovno oživilnim Klubom koroških študentov v Ljubljani ter pod vodstvom Staneta Virtiča začrtal gabarite današnjega Kluba Korošcev Ljubljana.

Priznanje KRALJA MATJAŽA dobi za: neumorno vpetost v dejavnost druženja pod imenom Koroške ter vztrajno in aktivno sledenje ter dokumentiranje dejavnosti Kluba Korošcev Ljubljana skozi čas.

RENATA PICEJ

Renata, ki se ji je Koroška zapisala v dušo, s temnozeleno svežino smrekovih gozdov pod materinsko razprtih gozdnih plaščem Uršlje gore in ljudmi, ki se še znajo smejati z očmi, je svet med Pohorjem in Peco vzela za svojo domačijo, kjer jo pričakuje večni azil njenega, po vandrovske zasnovanega življenja, sestavljenega iz kontinentov, zemeljskih poldnevnikov in vzporednikov in množico ljudi. Daljne poti in mnoge zgodbe življenja so zasnova, iz katere vre njena neusahljiva želja in moč po kreiranju dogodkov in zgodb za ime Sekcije avanturistov znotraj našega kluba. Sama pravi, da je eno njenih poslanstev v vzbujanju lepote do življenja pri ljudeh. V tiskani besedi, s svojimi filmi, od katerih so mnogi prejeli nagrade iz naslova turizma, in z besedami, s katerimi spremlja naše številne izlete in potovanja. Brez Renate, naša Miklavževanja, Božičevanja, Martinovanja, Pustovanja in še druge avanturistične zgodbe ne bi zapuščala doživetij, prelitih v lepe in nepozabne spomine.

Priznanje KRALJA MATJAŽA dobi za: neumorno kreiranje in izvedbo turističnih zgodb pod okriljem Sekcije za avanturizem ter za posredovanje življenjskega optimizma in lepote življenja članom in prijateljem kluba.

VIDA SLIVNIKER

Naša članica, sicer pa akademska slikarka Vida Slivnik iz Radelj ob Dravi, se je v Sloveniji profilirala kot umetnica, ki svojo kreativnost izživlja v svojem širokem umetniškem opusu. Že kot študentka je prejela študentsko Prešernovo nagrado, pozneje tudi več drugih pomembnih in prestižnih priznanj doma in v tujini, njene

slike pa so danes v javnih in zasebnih zbirkah v Angliji, Franciji, Kanadi, Tuniziji, ZDA in Sloveniji. Medtem, ko svoj individualni in profesionalni opus gradi kot svobodna umetnica, v svoji značilni ekspresivni gesti in uporabi prepoznavnih belih lazur, neguje, nadgrajuje in plemeniti svojo umetniško-profesionalno platformo življenja z velikim posluhom za humanitarno dejavnost. Na splošno in še posebej dosledno znotraj Kluba Korošcev Ljubljana. Naša dejavnost in naše akcije, vsaj v tistem delu, ko gre za nagrade in nagrajevanja, nosijo velik in plemeniti podpis Korošice Vide Slivnik.

Priznanje KRALJA MATJAŽA dobi za: naklonjenost do dejavnosti Kluba Korošcev Ljubljana in svoj nesebični umetniški prispevek ob številnih klubskih prireditvah, podpisanih iz naslova nagrad in priznanj.

ERNA VIRNIK

V današnjem času, ko je sleherni dan razdeljen med številne obveznosti posameznika in ko znotraj 24 ur dneva, ure in minute tečejo pretežno v korist utečenih življenjskih obveznosti in poslanstev, je čas, ki ga človek oddvoji za srečanje s prijatelji, znanci, rojaki... toliko bolj dragocen in redek. Zato je posebne omembe vredna udeležba Erne Virnik na naših rednih klubskih mesečnih srečanjih, in javna pohvala s tega mesta ni zgolj pohvala za udeležbo, temveč tudi veselje nad dejstvom, da je Klub Korošcev Ljubljana tudi v začetku tretjega tisočletja s svojimi aktivnostmi tako atraktiven, da si za prisotnost na njegovih akcijah, človek ŠE VZAME ČAS...

Priznanje KRALJA MATJAŽA dobi za: čas, voljo in naklonjenost do klubskih aktivnosti ter zvestobo Klubu Korošcev Ljubljana.

KOROŠKI PLES 8.3.2008

MOJCA ZUPANČIČ

PRED VALENTINOVIM RAZKOŠJE NA OKENSKI POLICI

*Polno zrnja na okenski polici,
na zasneženi veji ptič sedi pri ptici.
Gleda jo, se bliže ji priseda,
oddaljuje ptica se,
kot da ji snubljenje preseda-
na Valentino – z ljubeznijo prisega!*

*Razširi perje samec čez samico,
pokriti hoče belo golobico,
kljunček kljunčku nežno pošepeče-
začetek njune sreče!*

*Vzleti samica, ga ne posluša,
prisede nežno in ga skuša.
Še bolj vzkipi njegova kri,
noro čaka Valentina njegova duša.*

*Ostaja zrnje na okenski polici,
ljubezen polni srce ptici!*

POMLAD SPET BO

*Ni nam mar vaš koledar,
sonček – naš je gospodar;
kadar on posije vroče,
treba vstat' je,
kaj se hoče,
čeprav je šele februar.*

*Kdo prvi je, ne ve se prav;
je teloh bel, al' zvonček je bahav,
je trobentica, morda vijolica,
je prva mačica, mehka tačica?*

*Vsi hkrati zrejo ti v oko,
pomlad spet bo,
pomlad spet bo!*

BREZDOMCI

Zahvaljena bodi zima-
za prizanesljivost,
če revež sonca nima-
moč ima minljivost!
Letos smo hvala Bogu
vsi preživeli do pomladi.
Nihče ni zmrznil,
kot hude zime ponavadi.

Ko se zvečer pred temo
mesto zapre-
vse hiti, nihče se ne ozre,
ne stopi k nam,
ne vpraša – kam?
Vsak hiti v svoj topli hram.

Mesto je prazno in veliko,
ulice so naše,
nikomur nismo v spotiko.
Izložbe se ponujajo,
bleščeče namigujejo.
Nas vse to ne gane,
vsak si mrzle roke mane.

Tiho se zavlečemo-
v zapuščeno hišo v priklet,
drug drugemu smo vzglavnik,
nihče ne moli,
nikogar ne slišiš klet.

Ne pomilujte,
ne sprašujte-
še Bog ne ve – zakaj!
če imate, nam darujte,
če druga ne-
besedo toplo vsaj!

POZDRAV KOROŠKI

Pozdravljena Koroška-
zibelka pradednega našega slovenstva!

Pozdravljeni skalnati vrhovi
Uršlje, Raduhe in Pece,
Smrekovca temni gozdovi!
Pozdravljen Obir,
dolina Meže, Drave, Zile,
pozdravljene vasi, mesta in kmetije,
pozdravljeno vse, kamor toplo sonce sije!

In pomniki tvojega kraljestva-
Kralj Matjaž, Potočka Zijalka,
Vojvodski prestol, Knežji kamen- Gospa Sveta!
Tesarji, knapi-rudarji, jeklarji,
inženirji, profesorji, zdravniki, duhovniki, umetniki,
pesniki, pisatelji, skladatelji, slikarji in kmetje-
vsi ste bili, ostajate Koroški varno, toplo zavetje.

Tam na Koroškem še nabereš črnice, natič in brin,
po samotnih kmetijah še pojo žanjice!
Odžeja mošt te iz lesnike
in črni kruh po rži tam diši.
Korošci častijo svoje še svetnike
in široka pot v moderni svet drži.

Koroška je živa – stvarna- tam
in tu med nami-
zgodovina in sedanjost jo za bodočnost
trdno hrani!

MARIJA KOMPAN

STARKA

*Zakaj bi jokala? Saj nimam več solz.
So leta minila, odšla je mladost.
Zakaj bi jokala, k' me srce boli,
saj čas še prehitro beži?*

*Že davno vsi moji po svetu so šli,
moj dom je otožen, sameva, molči.
Je travnike, polja prerasel plevel
in pajki prepletli ves hlev.*

*Zakaj bi jokala? Bo prišla pomlad,
bo lastovka prišla spet gnezdo iskat.
Spet sonce rumeno ogrelo me bo,
tako kot nekdaj bo lepo.*

*Ko enkrat za vselej zatisnem oči,
naj navček v poslednji pozdrav mi doni.
Bo veter jesenski mi listja nabral,
na grob moj ga rahlo spihljal.*

JESENSKA

*Ko je prva slana padla, si pri meni bil,
rahlo si na violino pesem zaigral;
pesem za oba,
ki se ljubita,
da ogreje srca mlada, si takrat dejal.*

*Ko si prvič me poljubil, si mi šepetal:
"Bodi moja Karolina, tebi bom igrall!"
Ko boš dremala,
ko boš sanjala,
da bi zlato sonce s'jalo vedno na oba.*

*Zdavnaj sva že osivela, leta so pošla.
Nikdar nisva se vprašala, al' se ljubiva.
Pesem za oba,
ki se ljubita,
moja si bila, kot je pesem ta.*

*Pada snežek na livado, grob pokril bo tvoj,
lep spomin na violino bo ostal mi, tvoj.
A za naju dva,
vse minulo je,
kakor dan si ti ugasnil, prazen dom bo moj.*

KAJ MORE ŠE GORŠEGA BITI?

*Vesetje med Peco in Uršljo
je tu na Koroškem doma.
Naš kraj je gorat in v strminah,
tu kralj si planin in gora.*

*Kaj more še goršega biti,
kot steze pod Uršljo goro?
V pečinah pa gamsa zagledaš,
če tiho prisluhneš v goro.*

*V kotlinah se ž'vinčece pase,
na travniku kmetič kosi,
a jager pa rehlina čaka,
ko v soncu se jutro budi.*

*Kaj more še goršega biti,
kot dekle, k' je v hribih doma.
Prešerno ji lica žarijo,
ko fant jo pod roko pelja.*

*Zato pa korajžno v planine,
med skale na Uršljo goro.
Kot morje so sive doline,
ko sonce posije v goro.*

UMETNIŠKA DELA, KI BODO NA LICITACIJI NA KOROŠKEM PLESU 21.03.2009

VIDA SLIVNIKER BELANTIČ

Rodila se je v Radljah ob Dravi. Šolala se je na Pedagoški akademiji v Mariboru pri profesorjih Maksu Kavčiču, Lajčiju Pandurju in Slavku Koresu, leta 1966 pa se je vpisala na ljubljansko Akademijo za likovno umetnost. Po diplomu pri prof. Maksimu Sedeju je nadaljevala študij na slikarski specialki pri prof. Zoranu Didku in prof. Gabrijelu Stupici. Študijsko je potovala po Tuniziji, Nemčiji, ZDA in Franciji. Leta 1986 ji je bil podeljen naziv docentke za slikarstvo. Njena dela so bila predstavljena na številnih samostojnih in skupinskih razstavah.

Naslov dela: **ANGELINA**
Format: 40 x 50 cm
Izklicna cena: 300 EUR

LUKA POPIČ

Rodil se je leta 1956 v Podgorju pri Slovenj Gradcu. Leta 1980 je diplomiral na Pedagoški akademiji v Mariboru (smer likovna vzgoja). Od leta 1999 je član ZDSLJ, od leta 2001 pa član DLUM. Ukvarja se s slikarstvom in grafiko.

Razstavljal je v Evropi in sicer v Avstriji, Bolgariji, Norveški, Španiji, Poljski, Finski, Srbiji, Belgiji, Litvi, Nemčiji, Finski in na Hrvaškem, večkrat na Japonskem, seveda pa tudi doma v Sloveniji.

Naslov dela: **BREZ NASLOVA**
Tehnika: grafični kolaž
Format: 65 x 15 cm
Izklicna cena: 200 EUR

ČRTOMIR FRELJH

Rojen je bil 20. avgusta 1960 v Nomenju v Bohinju. Leta 1985 je na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost diplomiral na oddelku za grafiko pri prof. Zvestu Apoloniju, grafično specialko končal leta 1990 pri Zvestu Apoloniju in Branku Suhyju, leta 1997 pa tudi magistriral na področju likovne didaktike. Kot habilitiran izredni profesor za risanje in grafiko poučuje na likovnem oddelku Pedagoške fakultete Univerze v Ljubljani, kjer je trenutno predstojnik oddelka za likovno pedagogiko. Med leti 1997 in 2000 je bil predsednik umetniškega sveta Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov, med leti 1997 in 2001 je bil glavni urednik strokovne revije Likovna vzgoja. Imel je okoli štirideset samostojnih razstav in sodeloval je na številnih skupinskih razstavah doma in v tujini, za kar je prejel nad deset nagrad. Je recenzent in soavtor učbenikov za likovno vzgojo ter znanstvenih in strokovnih člankov, poleg tega pa tudi eden izmed šestih avtorjev knjige "Ustvarjalni učitelj", ki je pravkar izšla. Živi in ustvarja v Radomljah.

Naslov dela: **AKT I.**
Tehnika: akril na platno
Format: 70 x 100 cm
Izklicna cena: 600 EUR

TONE STOJKO

Rojen 1947. leta, umetnik fotograf, mojster fotografije, odličnik /excellenca/ mednarodne fotografije, nagrajenec Prešernovega sklada, dobitnik Župančičeve nagrade. Svojo umetniško pot je začel kot pisatelj, se nam kasneje zapisal kot mojster reportažne in umetniške fotografije ter kot neutrudni in vztrajni zapisovalec gledališke umetnosti.

Ustvaril je impozanten opus nad sto osemdeset tisoč fotografskih posnetkov, fotografiranih v slovenskih gledališčih, od leta 1984 je posnel na video trakove preko tisoč gledaliških predstav in postavil je standarde za profesionalno snemanje in arhiviranje gledaliških predstav.

Napisal je več knjig, postavil je več kot petdeset samostojnih razstav, na profesionalne trakove je posnel osemsto gledaliških predstav in jih za video medij priredil več kot šest sto. Je avtor petih dokumentarnih filmov.

Naslov dela: **PLAKAT**
Format: 65 x 95 cm
Izključna cena: 70 EUR

BENJAMIN KUMPREJ

Rodil se je leta 1952 na Lešah nad Prevaljami. Po maturi na ravenski gimnaziji je nadaljeval študij v Ljubljani, najprej na Pedagoški akademiji, kjer je diplomiral leta 1973, nato pa še na Akademiji za likovno umetnost, kjer je leta 1979 diplomiral pri prof. Štefanu Platinu in dr. Jelisavi Čopič. Od leta 1980 je na Gimnaziji Ravne na Koroškem profesor likovne umetnosti. Redno razstavlja doma (preko 100 samostojnih in preko 200 skupinskih razstav) in v tujini (Španija, Švedska, Avstrija, Hrvaška, češka,...). Mnogokrat nagrajen, njegova dela se nahajajo v mnogih zasebnih zbirkah po vsem svetu. Je član ZDSLU in DLUM. Živi, dela in ustvarja na domači kmetiji na Lešah.

Naslov dela: **POSVEČENO**
FRANCETU PREŠERNU
Format: 80 x 80 cm
Izključna cena: 500 EUR

NORA DE SAINT PICMAN

Je slikarka, grafičarka, kiparka in video umetnica, ki je na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost diplomirala leta 1986, se med letoma 1988 in 1990 izpopolnjevala kot štipendistka francoske vlade na pariški Akademiji lepih umetnosti in 1993 prejela francosko državljanstvo. Znana je po ekspresivno obravnavani figuraliki z elementi nadrealističnih izhodišč. Osrednje teme njenega dela so odnosi med moškim in žensko, erotika in tradicionalna vzhodnjaška duhovnost ter ritualnost kot tudi obravnavanje bibličnih tem (*Saloma*, ŠKUC 1986). S postavitvijo poliesterskih kipov posega tudi v urbani prostor (*Sarkofag nesmrtnje ljubezni* pred vhodom v FIAC v Parizu 1990, *Afrodita in Poseidon* na ulici Mazarine 1990, *Svečenice* v parku Zvezda v Ljubljani 1997, na področju scenografije je sodelovala z Eduardom Milerjem v predstavi *Eksplוזija spomina* 1996. V otvoritvenih dogodkih uporablja tudi svoje telo in glas ter vnaša plesni in glasbeni performans.

Naslov dela: ULIČNI POGLED

Tehnika: mešana tehnika na papirju
Vélin d'Arches 300 g

Format: 60 x 80 cm

Izklicna cena: 400 EUR

Naslov dela: DEKLICA
Tehnika: unikatni emajlirani
keramični krožnik
Leto: 2009
Izklicna cena: 80 EUR

Foto: Renata Picej / Uršlja gora spomladi

Drago Kompan

OBČUTENJE KOROŠKE ZDEL SE MI JE KOT URŠLJA ŠIROK...

Kdo so bili moji vzorniki, s katerimi sem se poznal, jih spoštoval in cenil? V prvi vrsti prof. dr. Franc Sušnik in prav tako njegov sin Tone. Pri prvem sem malo dobival inštrukcije za nemščino, kjer sem bil bolj slab na začetku; me je pa globoko prevzemal s svojo širino in poznavanjem literarnih in splošnih vsebin (poleg odličnega znanja jezika). Zdel se mi je kot Uršlja Širok in spoštovanja vreden učitelj. Kljub vsemu pa preprost v izražanju, dostopen, žlahten, še posebej, ko mi je pripovedoval o Uršlji gori in o pastirjih (tudi on je pasel živino kot mlad fantič), o prelepi naravi, mogočni gori, oblakih, vetru in megli. Vse to ga je klesalo in tako sem si predstavljal, da je to en mož, ki ga je naredila *Uršlja gora*. Hvaležen sem mu in hkrati vesel, da me je poučeval, čeprav ni bil moj formalni učitelj.

Je bil pa Tone Sušnik, s katerim sva prav tako veliko diskutirala po šoli ali ob večerih na poti domov z Raven na Prevalje. Tankočuten in dober. Zelo prefinjen okus za poezijo je imel in spomnim se, kako sva večkrat debatirala kar pred hišo Dobnikovih, kjer sem takrat stanoval. V Ljubljani sem potem spoznal še botanika dr. Franca Sušnika, ki je bil profesor na Biotehniški fakulteti. Tudi z njim sva pogosto diskutirala o najini Koroški, tudi o kaki biotski pestrosti in naših Korošcih in krajih. Vem, da sem jih imel vse izredno rad in sem jih spoštoval kot učitelje in kot prijatelje. Je pa res, da so pustili enako dobre, lepe spomine še številni drugi profesorji in prijatelji, ki jih tukaj ne omenjam. Vsem sem hvaležen, da so mi vsak na svoj način vklesali kamenčke spomina v moj mozaik življenja.

KAZALO BILTENA KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA

V KKL-U VELJA NEGOVATI TRADICIJO <i>Mag. Janko Arah</i>	3
KAJ SMO DELALI V 2008 <i>Renata Picej</i>	4
PRIZNANJE KRALJA MATJAŽA <i>Renata Picej</i>	18
KOROŠKI PLES 8.3.2008	20
POEZIJA <i>Mojca Zupančič</i> <i>Marija Kompan</i>	22
UMETNIŠKA DELA, KI BODO NA LICITACIJI NA KOROŠKEM PLESU 21.03.2009	26
OBČUTENJE KOROŠKE <i>Drago Kompan</i>	30

KAJ JE DOBRO VEDETI O KKL?

IME: **Klub Korošcev Ljubljana**
SEDEŽ KLUBA: **Večna pot 11, 1000 Ljubljana**
TELEFON: **01/ 256-17-23**
FAX: **01/ 256-17-24**
E NASLOV: **arah.consulting@eunet.si**
SPLETNI NASLOV: **www.klubkorošcevljubljana.si**
PRESEDNIK KLUBA: **mag. Janko Arah**
SREČANJA: **Redna mesečna srečanja potekajo vsak prvi četrtek v mesecu, v City hotelu v Ljubljani (nekdanji hotel Turist), ob 20. uri.**
TRANSAKCIJSKI RAČUN: **05100-8010444952**
DAVČNA ŠTEVILKA: **25729306**
LETNA ČLANARINA: **20,00 EUR**

KAKO POSTATI ČLAN KKL?

Povsem enostavno! Pokličite na telefonsko številko sedeža kluba **01/256-17-23** in povejte ime, priimek in naslov!

BILTEN KKL

Uredniški odbor: **Mag. Janko Arah** (glavni urednik), **Renata Picej** (urednica), **Drago Vobovnik**
Naklada: 500 izvodov
Oblikovanje: Arnoldvuga+
Tisk: Tiskarna KOLENC, d.o.o.

www.klubkoroscevljubljana.si